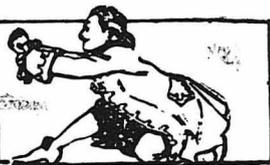

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια
ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Δεύτερος χρομελισμός, ὁ ὁποῖος ἀντήχησε ἀπὸ κοινήτερα διέ-
κτους τὸν λοχαγὸν.

— Μὰ τὰ κέρατα τοῦ Βεελζεβούλ, μουρμούρισε, μάλλον σφαίρα
θὰ ἐρχεται παρὰ ἱππεύς.

Καί, μὲ τὴ φανερὴ πρόθεσι, νὰ σταματήσῃ τὴ σφαίρα ἐκεῖνη,
ἐσπασε τὴ Γεζαβίλλα καὶ τὴν ἔβαλε νὰ σταματήσῃ κατὰ πλάτος
τοῦ δρόμου ποὺ ἐχηματίζετο ἀνάμεσα στὰ δένδρα.

Τὴν στιγμή ἀκριβῶς ἐκεῖνη, φάνηκε ἕνας εὐπατοῦδης κυβάλλα
σ' ἕνα κάταστρο δόλοιο μ' ἀφρισμένο στόμα.

— Ὅταν εἶδες τὸν ἀκίνητο ἐκείνον ἄνθρωπο, νὰ τοῦ φράξῃ τὸ
δρόμο, ἐθύμασε ὑπερβολικὰ. Μὰ, χωρὶς νὰ σταματήσῃ τὸ γλῆγορο
βάδισμα τοῦ ἵππου του, πήρε ἀπ' τὴ θήκη του

ἕνα πιστόλι, τράβηξε μὲ τ' ἄλλο τὸ σπαθί
του καὶ ὅταν ἀλοῖσασε ἐπὶ ἀπόστασι πενήντα
βημάτων ἀπ' τὸ λοχαγὸ, σήκωσε τὸ πιστόλι
καὶ φώναξε :

— Κάντε θέσι νὰ παρῶσαί !
— Ἄντ' ἔβροντοφώνησε εἰς ἀπάντησιν ὁ
Φερουλλιάκ.

— Μήπως ἔχετε τὴν πρόθεσι νὰ σταματή-
σετε ἕνα βασιλικὸ ταχυδρόμο ;

— Καί τὸ διάβολο ἀκόμα θὰ σταματοῦσα.
— Παραμερίζετε ἢ περσοβιάζετε.

— Σταθήτε ἢ σὰς τὴν ἀνάστα.

— Ἐνὼ οἱ δύο ἄνδρες ἀντήλασαν τὸν παρα-
πάνω διάλογο, ἔρχισαν σιγά σιγά νὰ προχα-
ροῦν καὶ ἡ μεταξὺ των ἀπόστασι εἶχε λιγο-
στέφει.

— Ἄσφρα οὐ βασιλικὸ; ταχυδρόμος τράβηξε
τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου του, τὸ ὁποῖο λύγισε
τὰ γόνατα καὶ ὕστερα ἔρχισε νὰ γελῆ.

— Διάβολε! διάβολε ἀνεφώνησε. Καλὴ δου-
λειά, βλέπω, κάνετε τώρα, λοχαγὲ Παυμόνδε
Φερουλλιάκ!

— Ἐ, τί εἶπατε ; ῥώτησε κατάπληκτος ὁ
Φερουλλιάκ.

— Φαίνεται, ἐξακολούθησε ὁ ἀντίπαλος ἱπ-
πεύς, πὺς ἐζηλεύσατε τὴν τύχη τοῦ Τζῶν Χάιν-
γονδ, ὁ ὁποῖος ἀπηγορεύθη τελευταίως ἀπ'
τὸ δῆμο τοῦ Λονδίνου ;...

— Διαβόλοιο κέρατα !...

— Ἀρτεύετε τὸν κόμο ποῦ περνάει ἀπὸ
τὸ δάσος τοῦ Βάζα! Λαμπρά! Ἐξοχα! Σὰς
συγχάρω !...

Καὶ ὁ νέος, ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ δὲν ἔπαυε νὰ
γελῆ.

Ὁ λοχαγὸς Φερουλλιάκ προσήλωσε τότε τὰ μικρά, ἔσφηκ καὶ
εὐκίνητα μάτια του, ποὺ ἔλαμπαν σὺν ἀνθρακικὰ κῆμα ἀπ' τὰ δα-
σύτρια φρύδια του, πᾶνω τοῦ νέου καὶ βροντοφώνησε :

— Μὰ τὴν μίτρα τοῦ Πάπα, Κύριε! Δὲν μ' ἀρέσουν οἱ ἄνθρω-
ποι ποὺ μὲ γνωρίζουν χωρὶς νὰ τοὺς γνωρίζω ἐγὼ καὶ εἰ ὁποῖοι
ἔχουν τὴν ἰδέα πὺς εἶμαι ληστής. Δὲν τῶχα, ἔχετε, σὲ τίποτα νὰ
σὰς ἐπαλώσω νεκρὸ κλημῆς μ' ἕνα τουρνεϊσμά.

Μὰ ὁ νέος δὲν ἔπαυε νὰ γελῆ, χωρὶς νὰ φαίνεται διόλου τρο-
μαγμένος ἀπ' τὸ ἀπειλητικὸ ὕψος τοῦ Φερουλλιάκ. Σὲ λίγο, ἔβαλε
πάλι τὸ ἔξοτος ποῦ στὴ θήκη καὶ εἶπε.

— Πῶς! δὲν μὲ ἀναγνωρίζετε ἀκόμα, λοχαγέ; Εἶμαι
ὁ ὑποκόμιος Νοαζύ.

Ὁ Φερουλλιάκ ἄφησε νὰ τοῦ ἐξφύγῃ μὰ ἀναφώνησι
χαρῶς.

— Ὁ Νοαζύ! ἐπανάστα! Ὁ Νοαζύ! ὁ μαθητὴς μου
στὴν ἱππικὴ συνοδία τοῦ δουκῆ Σανσέρ ;

— Ἀκριβῶς, λοχαγέ !. ***

— Πιστέψατέ με, ὑποκόμη, θὰ λιπόμουν πάρα πολύ,
μὰ τὸν ὄμφαλο τοῦ Ἀντιχρίστου, ἂν σὰς ἐθύμασε καμμιά
ὄγγυα μολύβι στὸ κεφάλι ἢ δέκα πόντους αἶθερο στὴν
κοιλιά !... ἀνεφώνησε τότε ὁ Φερουλλιάκ. Μὰ, διάβολε!
γιατί νὰ μὴ μοῦ πῆτε ἀμέσως τ' ὄνομά σας ;...

— Ἐνυμῆσαι εἰς οἱ λέξεις « βασιλικὸς ταχυδρόμος » θὰ
σὰς ἔδειξαν νὰ φοβηθῆτε.

Ὁ Ρολάνδος ἀνασήκωσε περιφρονητικὰ τοὺς ὤμους
του.

— Μήπως ἐγίνατε ἐπαναστάτης; τὸν ἐρώτησε τότε ὁ
ὕποκόμης.

— Ὅχι δά... Οὔτε ληστής
τῶν δασῶν δὲν εἶμαι κἀν.

ἀποκρίθηκε ὁ Φερουλλιάκ. Κι' ὅμως δὲν μὲ φοβίζει γιὰ τίποτα
γιατί ἡ πείρα μ' ἐδίδαξε πὺς προτιμώτερο εἶναι νὰ ἔχω τὸ νο-

μου νὰ μὴ μοῦ ἀνοίξουν καμμιά κουμπότρυπα στὸ στήθος, παρ'
νὰ διαλιπῶ μπρὸς στοὺς πομπάδεϊς τίτλους.

Ὁλιγοστιμῶς σιωπῇ ἐπηκολούθησε τὰ λόγια αὐτὰ, τὰ ὁποῖα
λοχαγὸς Φερουλλιάκ τὰ εἶχε προφέρει μὲ κάποιο τόνο πικρίας, ποῦ
δὲν διέφευγε ἀπ' τὴν προσοχὴ τοῦ ὑποκόμιτος.

— Ἐὰν δὲν εἶσθε ἐπαναστάτης, εἶπε τότε ὁ Νοαζύ, ἀσφαλῶς
θὰ εἶσθε ἀπ' τοὺς δυσαρσετημένους.

— Μοῦ ἀγγίσατε τὴν πληγὴ !...

— Πῶς! ἐσεῖς, λοχαγεῖ μου, ὁ ἀρχαῖος στρατιωτικὸς, ὁ συμπα-
λεμιστὴς τοῦ Μπαγιόρ καὶ τοῦ Φραγκίσκου

Α' ἔχετε ἀφορμὰς δυσαρσετικὰς ἀπὸ τὸ
κράτος ;

— Ἀκούσατε με, ὑπολοχαγεῖ νὰ σὰς πῶ
κάτι. Εἶμαι σήμερα σαράντα χρονῶν—νεμ-
ζω μάλιστα πὺς εἶμαι σαράντα πέντε ἢ σα-
ράντα ἔξη, δὲν θυμάμαι πᾶ ἀκριβῶς. Ἄρ-
χισιν νὰ μὲ παίρνουν τὰ χρόνια. Πρὸ εικο-
σαστίας μπορούσα νὰ διακρίνω χιλιά μετρά
μακευὰ τὸ πρόσωπο ἔχθρου ἀπὸ τὸ πρόσω-
πο φίλου... Μὰ σήμερα δὲν μέτροσα νὰ σ'

ἀναγνωρίσω ἀπὸ δέκα μετρά μακρῶν... Γέ-
ροσας φίλε μου... Ὅταν πέθανε ὁ Μπαγιόρ
στὸ Ρομανιανό, ἦμουν εἰκοσι εἰνὼν καὶ ἴτα-
νε ἢ τρίτῃ ἐκστρατεία ποῦ ἔκανα τότε... Καί
ἀπὸ κείνη τὴν ἐποχὴ, δὲν ἔπαυα μὲ τὴ βρο-
χὴ καὶ τὸν ἥλιο, χειμῶνα—καλοκαίρι, νὰ
φορῶ τὸν ἀτασάλτιο θώρακά μου. Ἐξη-
σα μὲς στὴν πανοπλία μου ὅπως ὁ σα-
λίγκαρὸς μέσα στὸ καβούκι του. Βρισκόμουν

πάντα σὲ πολέμους καὶ σὲ στρατοπέδα. Τὸ
αἷμα τὸ ὁποῖο ἔχυσα (τὸ δικὸ μου ἔνοιω)
θὰ μπορούσε νὰ γεμίσει ἕνα κἀδο τοῦ σέπου
τούτου—καὶ ἔξερετε τί μεγάλοι ποῦ εἶνε οἱ
κἀδοί σὲ τὸν διὰ τὰ μέρη. Καὶ ὅμως, ὕστερ'
ἀπὸ τόσων ἐτῶν εὐσυνειδήτη στρατιωτικῆ
ὕπηρεσι, μοιάζω περισσότερο μὲ λαοτῶν
παρὰ μ' εὐτυχεῖ ἀξιωματικὸ. Τὰ παλοῦσι
μου ἔχουν σασιεῖ στὰ πόδια μου καὶ οἱ
περὶ εἰ ταῖα κοροϊδεῦν τὸν ἔπικρο αὐτὸ
ζητιάνο, ποῦ εἶμαι μάλιστα δύο στόματα νὰ
θρῆσῃ τὸ δικὸ του καὶ τοῦ ἀλόγου του...

Καὶ ὁ Ρολάνδος Φερουλλιάκ ἀναστάνεθε
τόσο δυνατὰ, ὅστε ἡ Γεζαβίλλα ἔβγαλε ἕνα
βήμα πρὸς τὰ πίσω ἀπ' τὴν κατάπληξή της.

— Ἐννοεῖται, ὑποκόμη, ἐξακολούθησε ὁ λοχαγὸς, εἰς ἔχω ἀρ-
λώτως δικαίω νὰ καταρίθωμ τὴν σημερινὴ κατάντια μου κ' ἰ νὰ ἔχω
σοβαρὰς ἀφορμὰς νὰ εἶμαι δυσαρσετημένος, γιὰ τὸ κῆμα—κῆμα
τῆς γραφῆς εἶμαι ὁ πρῶτος ἀπ' τὴν ἐνδοξίαν καὶ ἱστορικὴ οικειγένειά
μου ποῦ δυστυχῶ... Στεροβῶμ καὶ τοῦ ἀπολύτως ἀναγκαίου... Θα
μοῦ πῆτε τώρα εἰ ἀντικαθίστῃ τὴν καλοπέραση μὲ τὴ φιλοσοφία...

Καὶ ὅμως, ἀγαπή μου, ἡ φιλοσοφία δὲν εἶναι κἀτι στερεὸ γιὰ νὰ
τὸ μασηθῆσαι καὶ ὁμιλοῦν πὺς δὲν εἶμαι καθόλου εὐχαριστημέ-
νος ἀπ' τὴν ἀναγκαστικὴν διαίτη ποῦ κάνω...

Ἐνῶ ὁ Φερουλλιάκ ἔλεγε αὐτὰ, τὰ δύο ἄλλα βάρδιζαν τὸ ἕνα
κοινὰ τὸ ἄλλο, σὺν καλοῖ φίλοι.

Ὁ ὑποκόμη, μολονοῖ ἦταν πολὺ βιστικὸς, ἐδί-
σασαε νὰ ἐγκαταλείψῃ ἀποτόμως τὸ γέρο στρατιώτη.

Ἐξάλλου, τὸ πικνόνδενδρο καὶ μυστηριώδεις δάσος
τοῦ Βάζα—στὸ ὁποῖο διατηρεῖτο ἀκόμα ἡ ἀνάμνησι
τῶν αἰμοχαρῶν ἰερατῶν τοῦ Τ' ἐ ν τ ο υ, τοῦ μεγαλυτέ-
ρου θεοῦ τῶν ἀρχαίων Γερμανῶν, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποῖου
ἐθυσίασαν ἀνθρώπους—ἐθωροῖτο ὁ φοβερός καὶ ἐκτείν-
δυνος τόπος τὸν ὁποῖο εὐχάριζαν ὄχι ὑπερφυσιὰ ὄ τα,
ἀλλ' ἄνθρωπομορφοὶ δαίμονες ποῦ μαζεύονταν ἐκεῖ τὴ
νύχτα καὶ πολλὰς φορὰς καὶ τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ ψάλλουν
τοὺς θρησκευτικῶς ὕμνους των καὶ νὰ σκοτσώσουν δ-

Ολοισθὰ περνοῦσας ἀπὸ κείνα τὰ στοιχειωμένα μέρη !...

Θρησκομανεῖς λοιπὸν αὐτοῖ, ποῦ ἦταν ἐ γνωστέ
μὲ τ' ὄνομα Οὐγγενότοι, ἐφοβίταν λίγο τὸ
Νοαζύ. Ἦταν λοιπὸν πολὺ εὐχαριστημένος
ἐπειδὴ εἶχε δίπλα του ἕνα τέτοιο ρωμα-
νεὸ καὶ ἀποφασιστικὸ σύννεφο, τὸ λο-
χαγὸ Ρολάνδο Φερουλλιάκ, τὸν ἔσχατο βλο-

— Ναί, διασκέδαζε κάποιον - κάποιον λι-
γάκι ζωηρά.

